

LBRIS

Coordonator Leda Bazaar:
SHAUKI AL-GAREEB

We know
books

ANDREA MARA

NIMENI N-A VĂZUT NIMIC

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

DACĂ NU LE-AR FI ZIS FETELOR SĂ O IA ÎNAINTE.

Dacă n-ar fi ales redactoarea ei exact acel moment să o sune.

Dacă n-ar fi încetinit pasul ca să se uite la ecran.

Dacă ar fi folosit landoul în loc de căruciorul scump, dar greu de manevrat – perfect pentru zona suburbană din Dublin, dar complet nepotrivit pentru metrourul londonez într-o dimineață umedă de luni, în luna august.

Dacă.

Așa cum se întâmplă cu majoritatea dezastrelor, nu există un eveniment, o decizie sau o aliniere greșită a planetelor care provoacă totul, ci o varietate de meandre minuscule de-a lungul dimineții.

Dacă n-ar fi ales ziua aceea să meargă la brunch.

Dacă n-ar fi ales săptămâna aceea să meargă la Londra.

Dacă prietenii lui Aaron n-ar fi avut nevoie de reuniunea de 20 de ani ca să vadă cine e câștigător în viață.

Dacă, dacă, dacă.

Dar iat-o aici, împingând căruciorul cu o mână, manevrându-l ca să-l scoată din lift pe peronul fierbinte și

aglomerat la o oră de vârf și încercând să vadă cine o sună la 8.30 dimineața, când ar fi trebuit să aibă o zi liberă.

— Mergi înainte, Faye, urcă-te cu Bea! îi strigă fetei de șase ani în timp ce copilele, ținându-se de mână, se apropie de ușile metroului. Sunt chiar în urma voastră!

Telefonul sună în continuare, și ea mijeste ochii la ecran. Ochelarii de vedere – o necesitate nouă și neplăcută – au rămas în camera de hotel, dar aproape că distinge numele apelantului. Caroline. Redactoarea ei. Care știe că e plecată, dar a uitat, în mod convenabil. Împingând căruciorul cu o mână, își mișcă stângaci degetul pe ecran ca să respingă apelul, dar s-a încheiat deja singur. Probabil a pierdut semnalul, acum, că sunt în subteran. Se uită să vadă unde sunt fetele. Două gecii de blugi roz, una mică, una și mai mică, se văd chiar în față. Peronul e plin de navetiști grăbiți, care se împing în față să urce în metrou. Sive încearcă să se strecoare prin mulțime, murmurând „scuze” și „pardon”, conștientă totodată că politețea asta de turist nu e necesară aici. Iar acum e trasă în față de valul ce se apropie de uși, la câțiva metri în spatele copiilor. Printr-o deschizătură îngustă în marea de pasageri, Sive o vede pe Faye cum urcă în tren, ținând-o de mână pe Bea în timp ce urcă și micuța de doi ani.

Și apoi, dintr-odată, ușile se închid.

Copiii sunt înăuntru și se uită pe geam.

Sive e afară și privește înăuntru.

Cu sufletul la gură, se repede în față. Căruciorul, atât de incomod cu câteva clipe mai înainte, devine un berbec eficient în timp ce izbește navetiștii și le strică numele copiilor. Dar degeaba. Trenul se îndepărtează de peron, iar Faye face ochii mari, înțelegând acum ce se întâmplă.

Sive strigă:

— Coboară la prima stație! Faye, prima stație!

Îi arată în față cu degetul și apoi în jos, ca un semnal aproximativ pentru „următoarea stație”, știind că e imposibil ca Faye să o audă sau să o înțeleagă, dar sperând că alt pasager o va înțelege și va coborî fetele din tren.

Așa că trenul pleacă cu Faye, de șase ani, și Bea, de doi ani, la bord, lăsând-o pe Sive pe peron, neajutorată și îngrozită.

Adrenalina sau prezența de spirit care au făcut-o să strige după Faye o părăsesc acum. Își simte mâinile și picioarele vlăguite și încremenite totodată, privind orbește la luminile din spate ale trenului îndepărtat. *Iisuse Hristoase!* Copiii ei sunt în tren, într-un oraș de opt milioane de oameni, într-o dimineață de luni la o oră de vârf. Fără ea. Fără niciun adult. Ce naiba trebuie să facă – să încerce să ajungă la stația următoare? Să alerge până acolo? Cu căruciorul? Să cheme un taxi? Să sune la poliție? I se pare contraindicat să plece din stație. Dacă se întorc aici și ea nu mai este? Dar cum să se întorcă aici? Oare a văzut cineva din tren ce s-a întâmplat și i le va aduce înapoi? Fac oamenii astfel de lucruri? Cineva vorbește cu ea. O femeie stă lângă ea pe peron. Cu un efort imens, Sive se forțează să fie atentă.

— ...deci rămâi aici, o să găsesc pe cineva să ne ajute, îi spune femeia. Bine?

Sive încuviințează prosteste din cap.

— Bărbatul care stătea în tren lângă micuța ta te-a auzit. Ai văzut, da?

N-a văzut.

— Ți-a făcut semn cu degetele mari în sus. O să-ți coboare fetița la stația următoare. Deci trebuie să ajungem acolo și să găsim pe cineva care să anunțe prin stație.

Sive dă din nou din cap, derutată, recunoscătoare și totodată înspăimântată.

— Următorul tren trebuie să vină peste patru minute. Mă duc să chem pe cineva. Rămâi aici!

Sive face cum i se spune, legănând mecanic căruciorul și uitându-se la șine, de parcă fetele ei ar putea reapărea ca prin farmec dacă și-ar dori asta suficient de mult. Se uită la informațiile despre trenuri. Trei minute până la următorul. Poate s-o facă. Unde e femeia? Se uită în jur. Unde e personalul? Peste tot, navetiștii roiesc pe peron, împingându-se grăbiți. E o căldură înăbușitoare și, în cărucior, bebelușul începe să scâncească. Sive îl mângâie pe obraz și leagăna căruciorul în continuare.

Doamne sfinte, Doamne sfinte, Doamne sfinte!

Dă, Doamne, să fie bine! Să nu se piardă în orașul ăsta imens. Deodată, i se pare o greșeală că a rămas aici. Cum poate să stea pe peron când copiii ei gonesc pe șine către un cu totul alt loc? Întoarce căruciorul exact când un bărbat cu o geacă portocaliu-aprins ajunge lângă ea.

— Copilul dumneavoastră e în trenul Central Line care tocmai a plecat spre Oxford Circus, doamnă? Îmi puteți spune numele și vârsta copilului?

Simplu. Practic. Exact ce are nevoie.

— Doi copii.

Cu răsuflarea tăiată.

— Faye are șase ani, Bea are doi.

El ridică stația.

— Puteți să le faceți o descriere – cu ce sunt îmbrăcate? Doamne, cu ce erau îmbrăcate? Mintea îi e goală.

Respiră! Concentrează-te!

Nu e momentul să se prăbușească. Își încetinește gândurile și își închipuie fetele exact cum le-a văzut cu câteva minute înainte.

— Amândouă poartă geaci de blugi roz. Asortate.

Bărbatul îi face semn din cap să continue.

— Faye are părul blond-deschis. Bea are părul șaten-deschis, ca al meu.

Se oprește. Cum altfel să le descrie? Distractive, amuzante, draguțe, enervante, adorabile și exasperante. Și dispărute.

— Ambele poartă rochii. Rochia lui Faye e gri-deschis. A Beei e mov. Și au sandale bej în picioare. Faye are rucsac cu *Regatul de gheață II*. Bea are rucsac cu *Patrula cățelușilor*.

Bărbatul nu o mai ascultă. Are stația la gură și îi repetă altcuiva tot ce i-a spus ea. Două fete, de șase și doi ani. Singure în Oxford Circus. Sau nu.

Futu-i!

Încă un minut până ajunge următorul tren. Acum Sive leagăna căruciorul și mai tare.

— Vrei să fac eu treaba asta? Întreabă femeia.

Sive o privește pentru prima dată cu atenție. E puțin mai în vârstă ca ea, probabil în jur de 45 de ani, cu părul castaniu cărlionțat și ochi căprui și blânzi.

— O, nu vreau să te rețin – probabil ești în drum spre serviciu? răspunde Sive, observând legitimația pe care femeia o poartă la gât.

— E devreme, e în regulă. Iar trenul trebuie să vină dintr-o clipă în alta. Vrei să merg cu tine?

— O, Doamne, nu pot să-ți cer așa ceva! spune Sive înțelegătoare, dorindu-și cu disperare ca femeia să rămână cu ea.

Bărbatul cu stația stă cu spatele la ele, dar acum se întoarce. Un tren oprește lângă peron, așa că femeia începe să împingă căruciorul către ușa deschisă, stând la rând în spațiile unui grup de pasageri. Bărbatul îi zâmbeste lui Sive și îi face semn cu degetele mari.

— Le-au găsit, spune el. Mergeți la stația următoare! Oxford Circus. Colegii mei vă vor ajuta, doamnă.

Lui Sive aproape că-i cedează picioarele; femeia îi face cu mâna și bărbatul zâmbește. Totul va fi bine.

E cel mai lung drum din viața ei, deși probabil nu durează mai mult de un minut. E-n regulă. Fetele sunt bine. Le-au găsit. O să rămână cu ele. Nu pleacă și nu lasă două fetițe singure pe peron ca să o aștepte pe mama lor. *Imbecila* de mamă! Iisuse Hristoase, cum o să-i explice lui Aaron? Nu contează. Nu contează decât să ajungă acolo și să le vadă din nou. E cald, e lipicios, îi e greu să respire și simte că amețește. Se simte rău. Îi e din ce în ce mai greață cu fiecare respirație întretăiată. În jur, navetiștii se țin de bare și se uită la telefoane, indiferenți față de necazul ei. De nevoia ei disperată ca trenul să se grăbească dracului odată și să o ducă la Oxford Circus. Deodată, a ajuns. Ușile se deschid. Sive împinge căruciorul pe peron, în vârtoarea de navetiști. Unde sunt? Rahat, ar fi trebuit să-l întrebe pe bărbatul acela unde să se ducă după ce ajunge aici! Poate o vor găsi angajații de la metrou? E vreun punct de întâlnire pentru copiii pierduți? Pe urmă, îl vede. Către capătul peronului. Întrezărește geaca de blugi roz și cărlionții șaten-deschis. O ia la fugă.

— Bea!

O ia pe fetița de doi ani și o strânge în brațe, îngropându-și fața în cărlionții fetiței.

— Iartă-mă, scumpa mea! Te-ai speriat foarte tare? A avut Faye grijă de tine?

O femeie îmbrăcată cu o geacă portocalie zâmbește, urmărind regăsirea.

— Bună, scumpo! Eu sunt Rita, spune ea, vizibil încântată să ia parte la acest final fericit.

O bate ușor pe umăr pe Bea, iar Sive îi zâmbește la rândul ei.

Vor avea nevoie cei de la pază de o dovadă că Sive e mama fetițelor? Îmbrățișarea Beei e o dovadă suficientă. Iar Faye, la șase ani, e destul de mare să confirme cine e Sive.

Faye.

Sive se uită în jur.

— Unde-i Faye?

Rita pare derutată.

— Cine?

— Cealaltă fetiță.

— Nu era altă fetiță.

Sive aude cuvintele, dar nu le înțelege. E imposibil ca femeia să fi spus acest lucru. Prin vuietul panicii care o cuprinde, Sive încearcă din nou:

— Fetița mea de șase ani. Faye. Nu era cu Bea?

Acum Rita pare alarmată.

— Mi s-a spus să caut o fetiță în geacă de blugi roz.

— *Două* fetițe în gece de blugi roz. *Două*.

Sive simte că ridică tonul. Că intră în panică.

— Erau împreună. Faye. Faye are șase ani. Era cu Bea.

Se întoarce spre Bea, pe care o ține tot în brațe.

— Unde-i sora ta, scumpa mea? Bea, unde-i Faye?

— Plecat, răspunde Bea. Faye plecat.